

[Kirsten Jacobsen]

venstre lige så godt som jeg, at det er en saga blott med det frie boligmarked.

Så vil jeg i øvrigt sige, at jeg finder det aldeles urimeligt, at man her skal behandle boligsituationen, hvad enten det er på kort sigt eller på lang sigt, med 9 forslag på 10 minutter. Nogle af forslagene er på 35 sider. Det må jo være et udtryk for, at regeringspartierne mener, at det er sådan noget, man bare kan jasje igennem folketinget, og at man har nogle partier til venstre i salen, som alligevel stemmer for det. Jeg tror ikke, det er meningen, at man ønsker dem sagligt behandlet, for så ville de ikke være forelagt på den måde, de er blevet forelagt på. Jeg har fuldstændig opgivet på forhånd at gennemgå forslagene sagligt ét for ét. Det er der ikke tid til, og derfor må vi komme med alle vores principielle synspunkter vedrørende forslagene, når de kommer frem til anden behandling og de bliver behandlet hver for sig.

Jeg vil i hvert fald håbe på, at man, næste gang vi skal behandle en buket boligforslag eller andre forslag, ikke giver folketinget en så uanstændig behandling, at man forventer, at vi skal kunne gennemgå 9 forslag på 10 minutter. Jeg synes ærlig talt, at det er meget groft.

Hvis man i korte træk skal gennemgå, hvad forslagene indeholder, så indeholder de den gamle, kendte recept om, at de sociale boligselskaber skal have nogle øgede tilskud. Denne gang har jeg dog læst en morsom sætning i bemærkningerne til forslaget om finansieringen og til driftsstøtteforslaget, nemlig at det bl. a. skulle skyldes udlejningsvanskeligheder. Vi har i boligudvalget igennem flere år fået bedyret, at de sociale boligselskaber ikke længere har udlejningsvanskeligheder, så nu kan vi godt bygge nogle flere almennyttige boliger, men når de skal have flere penge, så har de igen udlejningsvanskeligheder, og så er det derfor, vi skal give dem nogle flere penge.

Når lejerne efter disse forslag skal have minimale eller ingen huslejeforhøjelser, så må man jo spørge, hvem det egentlig er, der betaler for det. Ja, i de sociale boligselskaber er det jo meget nemt at finde ud af, dér er det nemlig det offentlige, det vil sige, at det er os alle sammen. Det er parcelhusejerne, det er lejerne i det private udlejningsbyggeri, det er grundejerne, det er gårdmændene, det er købmændene, det er os alle sammen.

Oven i købet må man sige, at jo mere uanstændigt og jo mere uansvarligt de sociale boligselskaber opfører sig, jo flere penge plejer de at få til at anvende uanstændigt én gang til.

Når lejerne i de private udlejningsejendomme ikke skal få for store huslejestigninger, hvem betaler så det? Ja, det gør de private grundejere. Dem har man nu behandlet på den måde, at deres kapitalafkast fortsat skal beregnes på grundlag af 15. alm. vurdering, og det har man gjort siden 1974. Det er en gruppe, man bare lovmæssigt kan sjofle og sige: I er sådan nogle grimme spekulanter, I må endelig betale. Det har de gjort, lige siden man fik reguleringsloven i 1939, og før vi får gennemført et frit boligmarked, bliver der vel ikke rimelige forhold for grundejere overhovedet her i landet.

Jeg vil godt sige, at den forenkling, som man har talt så meget om, jo ikke er nogen reel forenkling. Man har blot byttet noget om på paragrafferne og afsnittene og flyttet dem fra den ene lov til den anden. I boligsikringsloven står der i bemærkningerne, at man finder det vigtigt, at boligsikringsloven ligner boligydelsesloven, og derfor ændrer man boligsikringsloven, så den kommer til at ligne boligydelsesloven. Jeg ville have anset det for mere frugtbart, om man havde ændret boligydelsesloven, så den var kommet til at ligne boligsikringsloven, for det skal nok vise sig i løbet af nogle måneder, at det største flop, der lovteknisk er lavet her i folketinget, er den lov om boligydelse til pensionister, og hvis vi skal til at overføre den til resten af boligsikringssystemet, ja, så ved vi dårligt nok, hvor vi kommer til at ende.

Jeg vil godt sige her – og jeg tror ikke, det overrasker nogen – at fremskridtspartiet stadig væk har den holdning, at den eneste løsning på vores boligproblemer er et frit boligmarked, og jo før vi overgår til det frie boligmarked, jo bedre, for jo længere tid vi venter med at indføre det frie boligmarked, jo større problemer får vi. Det så vi i 1969, og det så vi i 1974. Jeg vil oven i købet sige, at i 1974 var vi så tæt på den frie markedsdannelse, at man kunne have gjort det. Vi fik den omkostningsbestemte leje indført, og vi fik nogle huslejeforhøjelser, som måske for nogle var temmelig store, men alle kunne leve med dem. På det tidspunkt kunne man have indført det frie boligmarked uden stor skade for